



Arrest

nr. 230 785 van 23 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 20 december 2019 heeft ingediend bij faxpost om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 december 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 mei 2019 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Dezelfde dag werd hij gehoord in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening)

Raadpleging van de 'Eurodac'-database leerde dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden geregistreerd in Bulgarije en Oostenrijk in het kader van een internationaal beschermingsverzoek.

Er werd een eerste terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse overheden op grond van de Dublin III-verordening. Dit eerste terugnameverzoek werd door Oostenrijk geweigerd op 12 juni 2019 omdat Oostenrijk van oordeel was dat Bulgarije verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers beschermingsverzoek. De gemachtigde diende evenwel op 20 juni 2019 een verzoek in tot herziening bij de Oostenrijkse autoriteiten en op 10 juli 2019 gaf Oostenrijk zijn akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 3.2 van de Dublin III-verordening.

Op 16 september 2019 werd verzoeker gehoord.

Op 6 december 2019 nam de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die

verklaart te heten:

naam : [S.]

voornaam : [A.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : Kelaghau

nationaliteit : [...]

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3.2 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [S.A.], hierna de betrokkene, die verklaart van Afghaanse afkomst te zijn, bood zich op 09.05.2019 aan bij onze diensten waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek tot internationale bescherming in te willen dienen. Hij diende dit verzoek dezelfde dag in en legde hierbij geen identiteitsdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek in het kader van zijn verzoek gaf een match in het kader van Eurodac en vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze match toont aan dat de betrokkene op 13.04.2016 een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije en op 16.04.2019 in Oostenrijk.

In het kader van zijn verzoek werd de betrokkene gehoord op 16.09.2019 en verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij stelde geen familieleden in België of in één van de andere Lidstaten te hebben.

De betrokkene verklaarde Afghanistan ongeveer een jaar geleden verlaten te hebben en via Iran naar Turkije te zijn gereisd. Vanuit Turkije ging hij met de auto naar Bulgarije en kwam zo illegaal het grondgebied van de Lidstaten binnen. Vanuit Bulgarije reisde hij, na een verblijf van 18 à 19 dagen door naar Servië waar hij 5 maanden in het centrum van Krnjaca verbleef. Vervolgens zette hij zijn reis verder naar Oostenrijk. De betrokkene verklaarde ongeveer 6 à 7 dagen in Oostenrijk te zijn verbleven. Hij

reisde nadien via Duitsland en Frankrijk naar België waar hij zich op 09.05.2019 aanbood bij onze diensten.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de

betrokkene internationale bescherming in België te hebben aangevraagd omdat hij had gehoord dat België gemakkelijk documenten aflevert en hij er onderwijs en een stabiel leven zou krijgen. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat dat land enkel mensen zou weigeren.

Bij zijn aanmelding in België verklaarde betrokkene 15 jaar oud te zijn waardoor betrokkene door onze diensten beschouwd werd als niet-begeleide minderjarige en zijn geboortedatum werd vastgelegd op 31.05.2003. Op 16.05.2019 liet de Dienst Voogdij voor betrokkene bij het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde te Leuven, België een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dit medisch onderzoek luidde: "Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat [S.A.] op datum van 16.05.2019 een leeftijd heeft van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar." Overwegende het feit dat uit bovenstaand medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is, werd de voor betrokkene ingestelde voogdij op 29.05.2019 opgeheven.

Bijgevolg wordt betrokkene niet meer beschouwd als niet-begeleide minderjarige waardoor zijn geboortedatum door onze diensten werd vastgelegd op 31.05.1998.

Op 11.06.2019 werd een terugnameverzoek met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 gericht aan de Oostenrijkse instanties dat in eerste instantie werd geweigerd op 12.06.2019. Op 10.07.2019 werd het overnameverzoek echter aanvaard na ons verzoek tot herziening op basis van artikel 5.2 van de Verordening (EG) Nr. 1560/2003 van de Commissie dd. 20.06.2019.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. De loutere appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven vormen dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel

risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). De betrokkene ontkende aanvankelijk internationale bescherming te hebben aangevraagd in Bulgarije en Oostenrijk. Na confrontatie met het Eurodac-resultaat stelde hij dat er onderweg tweemaal zijn vingerafdrukken genomen werden, maar dat hij niet wist waarom. De betrokkene ontkende in Oostenrijk verbleven te hebben en stelde enkel Oostenrijk als transitland gebruikt te hebben. We wensen hierbij te benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat zijn vingerafdrukken genomen werden zonder asiel aan te vragen in Oostenrijk benadrukken we dat betrokkene wel de keuze had om geen internationale bescherming te vragen in Oostenrijk en dat, indien hij geen internationale bescherming in Oostenrijk wou vragen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Oostenrijk weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Oostenrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Omtrent zijn verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Oostenrijk merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de verklaring van de betrokkene geen geloof kan worden gehecht en dat hij wel degelijk internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Oostenrijkse instanties stemden op 10.07.2019 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 3.2 van Verordening 604/2013: "Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.". Dit betekent dat de betrokkene in Oostenrijk een verzoek voor internationale bescherming indiende en dat de Oostenrijkse instanties na overdracht het onderzoek van zijn verzoek zullen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Oostenrijk onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als

vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Gezien Oostenrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM besluiten we dat er van kan worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Middels het akkoord van 10.07.2019 hebben de Oostenrijkse instanties te kennen gegeven dat Oostenrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht van eiser aan Oostenrijk.

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk werd de voorbije jaren belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database - Country Report - Austria", laatste update op 27.03.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, link: <http://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>).

Wat de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming betreft, wordt in het AIDArapport uitdrukkelijk gesteld dat personen, die voorafgaand aan een verzoek in een andere lidstaat internationale bescherming vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien hun overdracht plaats vindt binnen twee jaar na het verlaten van Oostenrijk (pagina 45, "Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria. In this case, the discontinued asylum procedure will be reopened as soon as they request for it at the BFA or the BVwG"). Wat de opvangfaciliteiten betreft meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterden door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 79). Verzoekers om internationale bescherming hebben volgens het AIDA-rapport recht op opvang (pagina 70) alsook op gratis legale bijstand (pagina 49).

We beamen op dat de bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bronnen nopen niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Betrokkene maakte niet aannemelijk aan de hand van concrete situaties of omstandigheden dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij bezwaar heeft tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij van mening is dat het land enkel mensen weigert en België makkelijker documenten zou geven, merken we het volgende op. Het feit dat de betrokkene een bepaalde lidstaat als doelstelling vooropstelt, is een louter subjectief gegeven. We wensen nog eens te benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Oostenrijk wil zijn, kan ook niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde geen problemen te hebben betreffende zijn gezondheidstoestand. Hij gaf enkel aan stress te hebben voor zijn broer. Verder werden er ook tot op heden door betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen

betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Oostenrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Oostenrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgens reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De Oostenrijkse instanties worden ten minste 5 werkdagen vooraf ingelicht over de overdracht van de betrokkene.

Tot slot maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3.2 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt door verweerder niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder “middel” wordt begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972;).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingen-zaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In eerste instantie geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting aangaande het hoorrecht in het licht van artikel 41 van het Handvest en verwijst hij daarbij verder naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Verzoeker meent dat hem de mogelijkheid werd ontnomen om op dienstige wijze voor zijn belangen op te komen in het licht van het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en zijn gezondheidstoestand. Uit geen enkel element in de beslissing blijkt dat met zijn familiale elementen rekening werd gehouden. Hij meent dat hij elementen had kunnen aanvoeren die tot een andere beslissing aanleiding hadden kunnen geven.

Verzoeker licht concreet toe dat de gemachtigde volledig voorbijgaat aan zijn feitelijke situatie, meer specifiek aan zijn vaste relatie met Mw. A.B. Verzoeker voegt dienaangaande een aantal stukken bij het verzoekschrift, waaronder foto's, een verklaring van juridisch begeleider T.D.R. van het opvangcentrum van Caritas te Scherpenheuvel en een verklaring op eer van Mw. A.B. Er wordt eveneens verklaard dat Mw. A.B. zwanger werd van verzoeker maar dat het koppel omwille van hun moeilijke precare situatie heeft beslist de zwangerschap ongedaan te maken. Dit wordt bevestigd door de heer T.D.R. en verzoeker voegt een stuk toe van een abortuscentrum met richtlijnen voor een zuigcurettage en

zwangerschapsafbreking. Verzoeker zegt dus dat indien hij zou zijn gehoord, hij had kunnen aanhalen dat hij sedert een kleine vier maanden een standvastige relatie heeft, deze relatie gekend is bij de medewerkers van het centrum, zijn partner een abortus onderging eind oktober 2019, dat deze ingreep een zware impact op hen heeft gehad en zijn partner geen enkele band heeft met Oostenrijk of Afghanistan en hem dus niet kan vervoegen.

In wat kan worden beschouwd als het tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Na een theoretische toelichting bij artikel 8 van het EVRM, stelt hij dat door de gedwongen terugkeer zijn privéleven met Mw. A.B., dat hij in België heeft opgebouwd, ernstig zal geschonden worden. Verzoeker wijst erop dat de beslissing geen enkele afweging aangaande zijn privéleven bevat. Hij wijst erop dat hij zijn gezinsleven met Mw. A.B. niet in Afghanistan (herkomstland van verzoeker) kan uitoefenen aangezien zij zelf een procedure doorloopt in België. Ze kan hem ook niet vervoegen in Oostenrijk. Nu de beslissing geen rekening houdt met zijn gezinsleven, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker meent dat nu hij niet op een concrete en daadwerkelijke manier is gehoord en geen rekening is gehouden met zijn gezinsleven ook het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

In een derde onderdeel van het eerste middel acht verzoeker eveneens de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 geschonden. Hij acht de beslissing niet op gemotiveerde wijze genomen, minstens acht hij de motieven zeer gebrekkig, hetgeen blijkt uit de opgesomde vergissingen in de beslissing.

Beoordeling

Volgens artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 moet de bestuurshandeling uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Volgens artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet worden de administratieve beslissingen met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

In casu heeft de gemachtigde verwezen naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en naar de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin III-verordening. Daarnaast heeft de gemachtigde ook onderzocht of een overdracht naar Oostenrijk strijdig zou kunnen zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hij heeft uitvoerig gemotiveerd waarom volgens hem een overdracht niet in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest waardoor geen toepassing moest worden gemaakt van artikel 17 van de Dublin III-verordening. Hierbij heeft hij rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens het Dublingehoor.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt *prima facie* niet.

Volgens artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker maakt in het licht van de formele motiveringsplicht gewag van een onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering en heeft het op vage wijze over de “*opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing*”. Hij laat evenwel na te verduidelijken over welke vergissingen het wel zou gaan. Hiermee maakt hij dan ook *prima facie* geen schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt, zoals verzoeker aanhaalt, in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel hem niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker wijst er terecht op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

De Raad stipt evenwel aan dat de bestreden beslissing steunt op de Dublin III-verordening en niet op de Terugkeerrichtlijn. Ondanks een deel van de titel van de bestreden beslissing, zijnde de verwijzing naar een *“bevel om het grondgebied te verlaten”*, ligt thans onmiskenbaar geen verwijderingsbeslissing maar wel een overdrachtsbesluit voor, gestoeld op de Dublin III-verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet met het oog op een overdracht naar Oostenrijk. Er ligt geen beslissing tot verwijdering of terugkeerbesluit voor gestoeld op de Terugkeerrichtlijn. Er ligt immers geen bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet voor dat moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Een bevel om het grondgebied te verlaten is een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Een *“terugkeerbesluit”* is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Volgens artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn is “terugkeer” het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 iuncto artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Thans wordt evenwel niet verwacht van verzoeker dat hij terugkeert naar Afghanistan of een ander derde land. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

Bijgevolg is artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet thans niet van toepassing en kan van die bepaling ook geen schending worden aangenomen. Dit neemt niet weg dat de aangehaalde elementen, zijnde de gezondheidstoestand, het familieleven en het hoger belang van het kind impliciet doch zeker corresponderen met hogere rechtsnormen zoals respectievelijk de artikelen 3 en 8 van het EVRM of de artikelen 4 en 7 van het Handvest en artikel 24 van het Handvest wat het hoger belang van het kind betreft. Deze hogere rechtsnormen moeten wel degelijk ook in het kader van een overdrachtsbesluit worden gerespecteerd. Verzoeker voert eveneens de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM zodat de grieven in dat licht infra zullen onderzocht worden.

Wat betreft het hoorrecht als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur kan verzoeker gevolgd worden waar hij stelt dat dit in casu van toepassing is. Zoals supra uiteengezet ligt een overdrachtsbesluit voor op grond van de Dublin III-verordening zodat de gemachtigde met de beslissing uitvoering geeft aan het unierecht.

Het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11,

M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt, zoals verweerder in de nota opwerpt, duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Verweerder gaat er evenwel aan voorbij dat dit recht om in elke procedure te worden gehoord echter wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoeker kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). In deze kan verweerder worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had

kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een overdrachtsbesluit, al dan niet met vasthouding met het oog op overdracht hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

In casu stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker er in zijn betoog volledig aan voorbijgaat dat hij wel degelijk werd gehoord op 16 september 2019 zoals blijkt uit het administratief dossier. Verzoeker kreeg daarbij vragen over zijn familie en ook over een eventuele echtgenote, geregistreeerde partner of niet-geregistreeerde partner. Verzoeker heeft op dat ogenblik geen enkele partner vermeld in zijn gehoor. Verzoeker wist reeds sedert dit gehoor op 16 september 2019, dat ook op zijn bijlage 26 is aangemerkt als een *“Dublin interview”* en waarin men hem uitdrukkelijk heeft gevraagd naar zijn familieleven en of er omstandigheden zijn die zijn verzet tegen een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen, dat de gemachtigde bezig was met die procedure en beoogde hem naar Bulgarije of Oostenrijk over te dragen. Verzoeker had dus, al dan niet met de hulp van een advocaat of de sociale dienst van het opvangcentrum, voor het nemen van de beslissing de cel Dublin van de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte kunnen brengen van zijn feitelijke relatie met Mw. A.B. als deze voor hem een belemmering uitmaakt voor zijn overdracht. De Raad volgt bijgevolg niet het betoog ter zitting van de raadsvrouw van verzoeker dat hij niet wist welke procedure hem boven het hoofd hing. Anderzijds stelt de Raad wel vast dat enige tijd is verstreken tussen dit gehoor en het nemen van de beslissing op 6 december 2019, zijnde ongeveer een kleine drie maanden. Zelfs indien men van oordeel zou zijn dat een zorgvuldige overheid in een situatie waarin er verschillende maanden verstrijken tussen het gehoor en het nemen van de beslissing opnieuw zou overgaan tot een gehoor kort voor de beslissing, dan nog is de Raad niet overtuigd dat de elementen aanleiding zouden kunnen hebben geven tot een andersluidende beslissing (zie aangaande het verstrijken van enkele maanden tussen een eerder gehoor en een beslissing evenwel ook HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§ 67 t.e.m. 70). In het kader van de Dublin III-verordening valt de partner van verzoeker immers niet onder de definitie van gezinslid bepaald in artikel 2, g van deze verordening, zoals terecht in de nota opgemerkt. Verder, ook al moet aangenomen worden dat de feitelijke relatie bevestigd wordt door een juridisch begeleider in het opvangcentrum, hiervan foto's worden voorgelegd, het onmogelijk is voor Mw. A.B. om verzoeker te volgen naar Oostenrijk en ook al kan aangenomen worden dat het koppel door de abortus een psychisch zware gebeurtenis heeft ondergaan, dan nog ligt thans enkel een feitelijke relatie van amper enkele maanden voor waar verzoeker zelf op 16 september 2019 in zijn gehoor nog geen melding van maakte.

De Raad is prima facie van oordeel dat geen schending van artikel 41 van het Handvest of van het hoorrecht als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur is aangetoond.

In wat kan worden beschouwd als het tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in de belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Een belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70, EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, §114).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt wel in eerste instantie het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Een verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

In casu moet in eerste instantie herhaald worden dat verzoeker tijdens zijn gehoor van 16 september 2019 geen melding had gemaakt van zijn feitelijke relatie toen hij daarover werd gehoord. Verzoeker heeft nadien ook niet spontaan, al dan niet met steun van een advocaat of de sociaal-juridische dienst, de Dienst Vreemdelingenzaken daarvan op de hoogte gebracht, terwijl nochtans prima facie uit de thans gevoegde stukken blijkt dat verzoeker een juridisch begeleider had in het opvangcentrum te Scherpenheuvel. Bijgevolg was de gemachtigde hiervan niet op de hoogte en heeft hij in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *"In het kader van zijn verzoek werd de betrokkene gehoord op 16.09.2019 en verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij stelde geen familieleden in België of in één van de andere Lidstaten te hebben."*

Bijgevolg kon de gemachtigde ook niet overgaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn standpunt dat de gemachtigde, op basis van de elementen waarvan hij kennis had, geen rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven.

Thans moet de Raad wel in het kader van de huidige procedure een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM zoals blijkt uit artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft thans om zijn gezins- en/of privéleven met Mw. A.B. aan te tonen verschillende stukken voorgelegd: foto's van verzoeker en Mw. AB, het attest van immatriculatie van Mw. A.B., verklaring van mw. A.B., verklaring van begeleider de heer D.R. verbonden aan het opvangcentrum Caritas Scherpenheuvel, mail van de heer D.R. aangaande twee bezoeken afgelegd door Mw. A.B. aan

verzoeker in het gesloten centrum en een stuk van LUNA abortuscentrum met richtlijnen voor een zuigcurettage en zwangerschapsafbreking.

De Raad gaat bijgevolg eerst na of op grond van deze stukken er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

In casu moet de Raad vaststellen dat op dit ogenblik enkel een feitelijke relatie voorligt tussen verzoeker en Mw. A.B. van zeer korte duur, ook al kan aangenomen worden dat het koppel omwille van de abortus steun heeft aan elkaar wegens deze moeilijke ervaring. De Raad herhaalt dat verzoeker en zijn feitelijke partner Mw. A.B. ook van bij het begin wisten dat hun verblijf in België precair is en dat, als deze situatie zich voordoet, er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zal zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad is van oordeel dat thans prima facie niet afdoende is aangetoond dat een beschermenswaardig gezinsleven of privéleven tussen verzoeker en Mw. A.B. is aangetoond in de zin van dit verdragsartikel. Bijgevolg moet niet worden overgegaan tot een belangenafweging.

Een schending van artikel 8 van het EVRM ligt prima facie niet voor.

Het eerste middel is prima facie niet ernstig.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 6 van het EVRM. Verzoeker is van oordeel dat de gemachtigde niet op voldoende wijze heeft nagegaan of het terugsturen onder de Dublin III-verordening een onmenselijke of vernederende behandeling voor hem tot gevolg heeft. Hij verwijst hierbij naar relevante rechtspraak van het EHRM en van het Hof van Justitie. Verzoeker meent dat de gemachtigde een beslissing heeft genomen zonder inhoudelijke toetsing en vermeldt volgens hem eenvoudigweg dat hij reeds een beschermingsverzoek deed in Oostenrijk en daarom naar Oostenrijk moet worden overgedragen. Op geen enkele manier zou het minste onderzoek blijken naar de omstandigheden waarin verzoeker terecht zal komen in Oostenrijk, ondanks het feit dat verschillende aspecten niet ideaal zijn. Hij meent bijkomend dat geen deugdelijk onderzoek is gebeurd naar verzoekers met een psychologische problematiek.

In eerste instantie gaat verzoeker in op de toegang tot de rechtsbijstand. Hij stipt aan dat verzoekers om internationale bescherming geen toegang hebben tot een effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel wegens gebrek aan rechtsbijstand. Hij citeert uit het AIDA-rapport van maart 2019 aangaande Oostenrijk. Uit dit citaat leidt verzoeker af dat de aangeboden juridische bijstand niet onafhankelijk is, moeilijk toegankelijk voor asielzoekers die toegewezen zijn aan opvangcentra in afgelegen regio's en er wordt makkelijk beslist dat de procedure geen enkele kans op slagen heeft. Hij wijst er eveneens op dat de juridische bijstand in de beroepsprocedure niet eens moet worden geleverd door een jurist. Verzoeker citeert verder uit het rapport en stelt dat er duidelijk een ontstentenis is van een kosteloze juridische bijstand in bepaalde procedures en geen voldoende informatieverstrekking met betrekking tot de verschillende procedures. Nu hij geen inkomen heeft, zal hij zich niet in eerste aanleg door een advocaat kunnen laten bijstaan. Wat betreft de beroepsfase, onderstreept verzoeker dat de gerechtelijke voorziening niet automatisch leidt tot een schorsing van de terugkeer. Het risico is dus reëel dat indien zijn beschermingsverzoek manifest ongegrond wordt verklaard, hij naar Afghanistan zal worden uitgezet. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde enkel op zeer onvolledige wijze naar die publicatie verwezen.

Vervolgens gaat verzoeker in op het gebrek aan neutrale en professionele tolken en de rechtsmacht van het beroepsorgaan, het Bundesverwaltungsgericht, dat enkel een wettigheidscontrole kan doen. Hieromtrent citeert verzoeker wederom uit het AIDA-verslag en meent hij dat er niet kan geconcludeerd worden dat zijn beschermingsverzoek door de Oostenrijkse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden van het gemeenschapsrecht. Hij is ervan overtuigd dat de structurele tekortkomingen op

vlak van de procedure en op vlak van onthaal en opvang per definitie zullen aanleiding geven tot een situatie die gelijkgesteld kan worden met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Na een theoretisch betoog aangaande artikel 3 van het EVRM concludeert verzoeker dat er een zeer reële kans bestaat dat de Oostenrijkse instanties een lange tijd zullen wachten alvorens te beslissen, dat zijn procedure niet in gedegen waarborgen voor rechtsbijstand voorziet en dat hij niet de nodige opvang en ondersteuning zal krijgen, hetgeen een zwaarwegende grond uitmaakt die aldus ernstig is in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker vervolgt dat hij niet naar Oostenrijk wil overgebracht worden omdat er een rechts en zeer migrantenvriendelijk klimaat heerst waar de grondrechten van migranten en asielzoekers niet worden gerespecteerd. Verzoeker doelt daarbij op een aangekondigde maatregel in 2017 dat verzoekers om internationale bescherming hun telefoon en geld moeten afgeven als onderdeel van een beschermingsverzoek. In 2018 zou men in het kader van een verstrenging van de procedure voorgesteld hebben dat een deel van de kosten door de verzoekers zelf zouden moeten bekostigd worden en in een Oostenrijkse deelstaat dat de verzoekers om internationale bescherming dankbaarheid moeten tonen omdat ze in Oostenrijk mogen wonen middels de tien geboden van integratie.

Tot slot komt verzoeker terug op het bevel om het grondgebied te verlaten en zegt hij dat met de voorliggende familiale elementen geen rekening werd gehouden, zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling

Verzoeker voert de schending aan van artikel 6 van het EVRM. Het is echter vaste rechtspraak dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van vreemdelingen niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl voormeld verdragsartikel betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askorov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 1 juni 2017, nr. 238.390).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3, van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12,

Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

De Raad kan verzoeker prima facie in geen geval volgen in zijn betoog dat de gemachtigde eenvoudig zou vermeld hebben dat hij reeds een beschermingsverzoek heeft ingediend in Oostenrijk en bijgevolg moet overgedragen worden naar die lidstaat zonder “het minste” onderzoek te doen naar de omstandigheden waarin hij zal terecht komen als Dublinterugkeerder. In tegendeel, de gemachtigde heeft eerst het theoretisch kader rond de Dublinoverdrachten geschetst met uitgebreide verwijzing naar relevante rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM en erkent uitdrukkelijk dat elke lidstaat dan ook gehouden is te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hij heeft dit vervolgens ook gedaan en heeft zich daarbij gesteund op het rapport van uit de Asylum information database over Oostenrijk, uitgegeven op 27 maart 2019 (hierna: het AIDA-rapport). Hierbij is hij zowel in het algemeen de toegang tot de internationale beschermingsprocedure nagegaan als de opvangsituatie voor terugkeerders en is hij ook concreet ingegaan op de specifieke verklaringen van verzoeker tijdens zijn Dublingehoor. Waar verzoeker zegt dat er geen afdoende motivering is in de bestreden beslissing op vlak van opvang voor verzoekers om internationale bescherming met een psychologische of psychiatrische problematiek, stipt de Raad aan dat verzoeker tijdens zijn Dublingehoor aan de gemachtigde heeft verklaard in goede gezondheid te zijn en enkel stress te hebben voor zijn broer. De gemachtigde kon dan ook prima facie terecht motiveren: *“Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde geen problemen te hebben betreffende zijn gezondheidstoestand. Hij gaf enkel aan stress te hebben voor zijn broer. Verder werden er ook tot op heden door betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Oostenrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Oostenrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgens reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.”*

Thans liggen voor het eerst stukken voor waarin wordt gesproken van een moeilijke psychische situatie voor verzoeker en zijn partner Mw. A.B als gevolg van de abortus. Zoals supra vermeld, moet de Raad op grond van artikel 39/82 §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet hiermee rekening houden. De Raad moet evenwel vaststellen dat er nog steeds geen medisch attest voorligt van de psychisch moeilijke situatie van verzoeker of zijn partner. Er is enkel de verklaring van Mw. A.B. zelf en er is de getuigenis van een juridisch begeleider uit het opvangcentrum van Caritas te Scherpenheuvel. Er blijkt evenwel niet dat een medicus de moeilijke psychische situatie bevestigt, noch ligt een stuk voor waaruit zou blijken dat verzoeker of zijn partner zich thans in een zodanige psychische toestand bevinden dat zij bijstand behoeven en krijgen. Verzoeker betwist concreet ook niet dat er geen aanwijzingen zijn dat hij in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Oostenrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Wat betreft de toegang tot de rechtsbijstand, die volgens verzoeker dermate gebrekkig is dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in het gedrang komt, stelt de Raad vast dat uit het AIDA-rapport waaruit verzoeker ook citeert, in eerste instantie blijkt dat verzoekers recht hebben op gratis juridische bijstand, hetgeen de gemachtigde terecht aanstipt in de bestreden beslissing. Verder blijkt wel uit dit rapport dat er zich een probleem kan stellen, zoals verzoeker citeert uit het rapport met de bijstand van *“Verein Menschenrechte Österreich”*. Die bijstand lijkt prima facie bedenkelijk aangezien die organisatie inderdaad reeds tijdens de asielprocedure de verzoekers stuurt naar projecten rond vrijwillige terugkeer. Zo is het inderdaad ook bedenkelijk dat de directeur van deze organisatie algemene uitspraken doet als dat het nutteloos is negatieve beslissingen aan te vechten. Dit probleem heeft echter in hoofdzaak betrekking op de bijstand tijdens de administratieve procedure, nog voor de eerste beslissing is genomen. De Raad stelt evenwel vast dat artikel 19 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de

Procedurerichtlijn) wel vereist dat kosteloze juridische en procedurele informatie in procedures in eerste aanleg wordt voorzien, maar geen juridische bijstand. Dat laatste is enkel vereist na een negatieve beslissing. Volgens het AIDA-rapport (p. 28), is er wel gratis juridische informatie te verkrijgen, maar moeten de verzoekers hiervoor inderdaad reizen naar de BFA dat in Wenen ligt. De Raad is evenwel niet van mening dat het potentieel ver moeten reizen om het nodige advies te verkrijgen de procedure dermate hypothekeert dat dit moet beschouwd worden als een systeemfout. Het feit dat verzoekers tijdens hun interview in eerste aanleg niet vergezeld zijn van een raadsman, is volledig conform artikel 20 van de Procedurerichtlijn. De verplichting voor kosteloze juridische bijstand omvat immers ten minste het opstellen van de vereiste proceduristukken alsook de deelname, namens de verzoeker, aan een zitting van een rechterlijke instantie van eerste aanleg. Voor een administratieve instantie stelt dit artikel enkel dat de lidstaten “kunnen” voorzien in kosteloze rechtsbijstand. Het feit dat verzoeker zegt over onvoldoende financiën te beschikken om zelf zich te laten bijstaan door een advocaat in de administratieve procedure en hij dus mogelijk verstoken blijft van een advocaat in de administratieve procedure kan dus niet als een systeemfout beschouwd worden aangezien de Procedurerichtlijn dit ook niet vereist. Waar verzoeker bekritiseert dat hij na de beslissing zich moet beroepen op kosteloos juridisch advies en bijstand van NGO's, waarbij die adviesverleners geen advocaten dienen te zijn of ook andere universitaire mogen zijn mits drie jaar praktijkervaring in het vreemdelingenrecht, blijkt dit volledig conform artikel 21, 22 en 23 van de Procedurerichtlijn. In artikel 21 wordt gesteld dat de lidstaten kunnen bepalen dat de in artikel 19 bedoelde kosteloze juridische en procedurele informatie wordt aangeboden door niet-gouvernementele organisaties of beroepsbeoefenaars in dienst van de overheid of gespecialiseerde overheidsdiensten. De Raad ziet evenmin een onverenigbaarheid met het bepaalde in de artikelen 22 of 23 van de Procedurerichtlijn. Artikel 22 stelt enkel dat verzoekers in de gelegenheid worden gesteld om op eigen kosten daadwerkelijk een juridische adviseur “*of andere raadsman die door het nationale recht als zodanig is erkend of toegelaten*”, in alle fasen van de procedure, te raadplegen over met hun verzoek om internationale bescherming samenhangende aangelegenheden en dat de lidstaten kunnen toestaan dat niet-gouvernementele organisaties overeenkomstig het nationale recht kosteloze rechtsbijstand en/of vertegenwoordiging aanbieden aan verzoekers. Het feit dat verzoekers niet de keuze hebben door welke NGO ze worden bijgestaan, kon wel problematisch worden geacht, gezien de informatie over de voormelde NGO “*Verein Menschenrechte Österreich*”, doch er blijkt uit het AIDA-rapport dat deze organisatie werd aangepakt in 2017 toen in de media de aandacht werd gevestigd op de lamentabele verdediging bij de verwijdering van een jonge man.

Verzoeker werpt op dat wanneer zijn beschermingsverzoek ongegrond wordt bevonden een beroep tegen deze beslissing niet automatisch een schorsende werking heeft op de terugkeer. De Raad stelt evenwel vast, op basis van het AIDA-rapport (p. 26), dat de regel wel een schorsende werking van het beroep is, doch dat daarop uitzonderingen mogelijk zijn indien het verzoek manifest ongegrond is, of er zich bijvoorbeeld een probleem van openbare orde stelt. Anderzijds moet volgens het rapport het Oostenrijks rechtscollege schorsende werking aan het beroep geven als een terugkeer de persoon kan blootstellen aan een reëel risico op een schending van de artikelen 2, 3 of 8 van het EVRM of van het 6e of 13^e protocol, of dat er een ernstig gevaar is voor het leven of de persoon omwille van een situatie van willekeurig geweld in het licht van artikel 15, c van de Kwalificatierichtlijn. De Raad is prima facie van oordeel dat hiermee voldoende waarborgen worden geboden en niet van een structurele tekortkoming kan worden gewag gemaakt.

Waar verzoeker vreest dat hij zal worden uitgezet naar Afghanistan, als zijn verzoek manifest ongegrond wordt verklaard, stelt de Raad vast dat enkel geen automatisch schorsend beroep mogelijk is naar Oostenrijkse wet als men afkomstig is van een veilig derde land, reeds drie maanden in Oostenrijk heeft verbleven zonder een beschermingsverzoek in te dienen, bij leugenachtige verklaringen over identiteit en nationaliteit, men geen enkele vrees voor vervolging voorlegt, de verklaringen van de verzoeker duidelijk niet corresponderen met de realiteit, reeds een inreisverbod of uitvoerbaar bevel werd gegeven of de verzoeker weigert vingerafdrukken te geven. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat uit de statistieken vooraan in het AIDA-rapport p. 7 blijkt dat Afghanen in Oostenrijk een relatief hoog internationaal beschermingspercentage kunnen genieten.

Wat betreft het citaat dat verzoeker aanhaalt over de tolken, kan volgens de Raad hieruit niets afgeleid worden aangaande de neutraliteit van de tolken. Wat betreft de professionaliteit stelt het citaat dat Oostenrijk werkt zonder standaarden voor de kwalificatie van tolken en met niet-geaccrediteerde tolken. Het rapport maakt evenwel geen gewag van het feit dat dit gegeven ernstige problemen zou stellen voor de kwaliteit van de gehoren bij de BFA dermate dat de detectie een eventuele nood aan internationale bescherming in gevaar wordt gebracht. Verder meent verzoeker dat het feit dat het beroepscollege

enkel een wettigheidscontrole kan uitoefenen, strijdig is met een effectief rechtsmiddel. De Raad volgt dat volgens de rechtspraak van het EHRM een effectief rechtsmiddel vereist dat het rechtscollège een *ex nunc* bevoegdheid heeft aangaande het recht en de feiten, of anderzijds een “*aandachtige*”, “*volledige*” en “*strikte*” controle moet kunnen uitvoeren op de situatie van een verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107). Uit het citaat van verzoeker blijkt dat het rechtscollège gehouden is tot de grenzen van het debat zoals bepaald door de gronden en argumenten in het verzoekschrift maar dat de richtlijn wel is dat beroepen worden behandeld die tijdig zijn ingediend en waarin eventueel slechts rudimentaire gronden zijn aangevoerd. Daarnaast blijkt ook dat het rechtscollège een bijkomend gehoor kan opleggen of een bijkomend onderzoek indien noodzakelijk.

Verzoeker haalt verder nog aan dat er een zeer reële kans zou bestaan dat de Oostenrijkse autoriteiten een lange tijd zullen wachten alvorens een beslissing te nemen. Hij onderbouwt dit standpunt evenwel op geen enkele wijze. De Raad stelt vast op grond van het AIDA-rapport dat de beschermingsverzoeken van Afghanen juist prioritair worden behandeld (p. 23 en p. 68).

Verder stelt verzoeker dat hij niet de nodige opvang en ondersteuning zal krijgen. Wederom onderbouwt hij dit standpunt niet. Hij kan dan ook niet weerleggen wat de gemachtigde dienaangaande in de beslissing heeft gemotiveerd, met name dat verzoekers om internationale bescherming recht hebben op opvang en de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterden door een terugval in het aantal op te vangen personen (p. 79). Wat betreft nieuwe maatregelen die de rechtse regering zou genomen hebben in Oostenrijk, zoals inbeslagname van geld en mobiele telefoons of zelfbekostiging van de procedure, geeft verzoeker geen enkele bron waarop hij zich hiervoor baseert. Dit kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen.

Ook al kan *prima facie* niet ontkend worden dat opmerkingen kunnen worden gemaakt over de Oostenrijkse beschermingsprocedure of de opvangsituatie, stelt de Raad vast dat de gemachtigde deze niet uit de weg is gegaan maar op genuanceerde wijze motiveert dat het AIDA-rapport wel kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de internationale beschermingsprocedure of de opvang maar dat die tekortkomingen niet kunnen gelijk gesteld worden met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang, bijstand en het toegang verlenen tot de procedure. De Raad acht dit standpunt *prima facie* redelijk en zorgvuldig.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet.

Het tweede middel is niet ernstig.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen, aangezien niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. MAES